

[Indenrigsministeren.]

til at løse de mange opgaver, som er forbundet med plejen og behandlingen af de syge i deres hjem.

Jeg må herefter mene, at det er i høj grad kortsynet at kalde de udgifter, som den nye sygeplejerskelov vil medføre, „ikke strengt nødvendige“. De investeringer, der er nødvendige for at gennemføre den nye sygeplejerskeuddannelse, er kun små i forhold til de beløb, sygehusvæsenet her i landet koster. Det er jo i øvrigt således, at de øgede driftsudgifter vil kunne placeres på sygehusenes regnskaber og derfor vil blive genstand for refusion i henhold til sygehusloven, som for tiden har en refusionsprocent på godt 60.

Til de ærede forslagsstillere vil jeg i øvrigt sige, at det er mit indtryk, at vanskelighederne med at sætte nyordningen i kraft 1. april 1958 ikke er så store, som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen vil gøre dem til. Jeg vil gerne understrege, at når det i anordningen udtales, at den nye uddannelse skal gælde fra den 1. april 1958, betyder dette naturligvis kun, at de sygeplejelever, som antages efter denne dato, skal uddannes efter de nye regler; de elever, der før 1. april 1958 har påbegyndt uddannelse efter den gamle ordning, fortsætter efter denne. I det første år har man altså kun 1 årgang elever efter den nye uddannelse, det næste år 2 og først fra 1960 3 årgange. Den nye uddannelse skal altså ikke indføres fra den ene dag til den anden.

Jeg er bekendt med, at adskillige sygehuse allerede er langt fremme med planerne om den nye sygeplejerskeuddannelse, og enkelte har allerede indsendt ansøgning til sundhedsstyrelsen om godkendelse efter den nye lov. Jeg vil i denne forbindelse minde om den resolution, som 230 forstanderinder og oversygeplejersker fra omtrent samtlige landets sygehuse enstemmigt har vedtaget på deres møde om den nye uddannelsesordning, afholdt her i København i de allersidste dage. Jeg er på den anden side ikke blind for, at det en del steder vil være vanskeligt fuldt ud at opfylde anordningens krav fra 1. april 1958. Men det er ikke noget, der er kommet hverken indenrigsministeriet eller sundhedsstyrelsen overraskende. Vi har været klar over, at der ville blive overgangsvanskeligheder, og vi er også ind-

stillet på at lempe os frem den første tid. Hvis det f. eks. nogle steder er vanskeligt inden 1. april 1958 at tilvejebringe de fornødne elevværelser og undervisningslokaler, vil dette ikke udelukke godkendelse som uddannelsessted i en overgangsperiode, når blot der træffes midlertidige foranstaltninger. Det samme gælder, hvis den fornødne omlægning af afdelingstjenesten ikke kan nås inden 1. april 1958, eller hvis der er vanskeligheder med at skaffe instruktionssygeplejersker. Jeg er overbevist om, at man med god vilje fra begge sider kan klare problemerne, og man er fra sundhedsstyrelsens side i det hele villig til i samarbejde med de lokale myndigheder at finde frem til tillempede ordninger, som vil kunne godkendes i en overgangstid. Hjemmel til at godkende sådanne overgangsordninger har sundhedsstyrelsen i anordningens § 27, stk. 2, hvorefter sundhedsstyrelsen i særlige tilfælde kan tillade afvigelser fra de i anordningen givne regler.

Med disse bemærkninger henstiller jeg til det høje ting ikke at vedtage det fremsatte forslag til folketingsbeslutning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Thisted Knudsen): Jeg beklager over for den højtærede indenrigsminister, at jeg ikke på et tidligere tidspunkt var bekendt med de vanskeligheder, som både amtskommuner og bykommuner står over for nu, da man skal gennemføre den nye uddannelsesordning. Jeg er principielt tilhænger af — det har jeg også givet udtryk for ved min stillingtagen til lovforslaget — at den danske sygeplejerske skal have en lige så god uddannelse som den, der gives i andre lande, og jeg er også klar over, at en nyordning måtte til. Det spørgsmål, vi står over for, er ikke, om man vil gennemføre denne nyordning eller ej, men om de forskellige kommuner virkelig er i stand til at gøre det på en rigtig og tilfredsstillende måde.

Nu nævnte den højtærede indenrigsminister i forbindelse med nyordningens ikrafttræden, at der i selve den kgl. anordning findes dispensationsbestemmelser, der gør det muligt at lempe ordningens gennemførelse og hjælpe de sygehuse, der ikke er i stand til at opfylde de mange krav, der nu stilles til dem. Jeg erkender, at dette kan være en udvej. Det er rigtigt, som ministeren